

som vi troede paa, fordi de vare samstemmende, og saa Fængselsinspektøren ved Horsens Tugthus anlagde Sag, saa vilde vi, selv om vi havde fuldkommen Ret, blive dømt, fordi Vidnerne ikke vare lovfaste. Det er ikke muligt for en Lægmand med den ringe Grad af Pressefrihed, vi have, at føre Kritik frem i Bladene. Jeg maa for Resten ogsaa sige, at det gælder baade paa dette og paa mange andre Omraader, at megen Uro kan volde Skade og Fortræd, hvor det i høj Grad er ønskeligt at have Ro. Men saa maa man ogsaa forlange, at de Mynigheder, der have Ansvaret, gøre, hvad der er muligt, for at skaffe Klarhed til Veje. Jeg skulde derfor tro, at det var rigtigt overfor de grove Klager, der nu ere fremkomne, at nedsætte en Kommission til Undersøgelse, hvor de Personer, der have været i Horsens Tugthus, kunde faa Lejlighed til at forklare sig. Stillingen er jo den, at kommer en saadan Fange til et eller andet Blad, det være socialdemokratisk, liberalt eller konservativt, stiller man sig straks skeptisk. Alene det, at Manden er straffet, gør, at man er reserveret. Men hvis der ikke var kommet samstemmende Klager til det ærede Medlem fra Horsens, er jeg overbevist om, at han ikke vilde have fremdraget Sagen. Dog har han sikkert nok sine Tvivl om, hvorvidt det al ligevel har været rigtigt alt sammen. Det er jo ikke muligt for os til Punkt og Prikke at kunne bevise Klagerne, idet vi, for at kunne bevise den fuldkomne Sandhed af de fremkomne Klager, maa sidde inde med et nøjagtigt Kendskab til selve de Lokalteter, som man kun kan faa, naar man har været paa selve Aastedet. Nu er vel Forholdet dette, at naar den højtærede Minister skal undersøge saadanne Klager, henvender han sig til sine Embedsmænd, til Fængselsdirektøren, der atter henvender sig til Fængselsinspektøren, der igen gaar til Viceinspektøren, der saa henvender sig til Opsynsmændene. De Erklæringer, der fremkomme fra disse Embedsmænd, spille en meget betydelig Rolle i Sagen. Men den højtærede Minister vil sikkert ud fra sin egen rige Erfaring som Sagfører give mig Ret i, at man opnaar en større Klarhed ved, at det er det offentlige, der foranstalter en Kommission nedsat til at beskæftige sig med disse Forhold.

Jeg har et Par Bemærkninger at gøre i Anledning af et af Justitsministeren stillet Forslag om et ekstraordinært Tilskud paa 5,500 Kr. til Opdragelsesanstalten

Bøgildgaard til forskellige Byggeforetagender. Finansudvalget har ikke tiltraadt dette Forslag, der naturligvis er fremkommet paa Forslag af Overinspektionen for vore Opdragelsesanstalter. Da jeg i nogen Grad har beskæftiget mig med Forholdene paa denne Anstalt, vil jeg overfor den Velvillie, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Carl Hansen) lod skinne igennem overfor Bøgildgaard, og som maaske kunde resultere i, at der til tredie Behandling blev stillet Forslag af Udvalget om at yde dette Tilskud, henstille, at det ikke sker. Det er min Opfattelse, at Samfundet i sin Helhed vilde være bedst tjent med, at Bøgildgaard blev nedlagt som Opdragelsesanstalt. Den har for det første et daarlign Ry paa sig, og den ligger desuden yderst uheldigt, midt inde i Jylland, langt borte fra Havet. Største Delen af det Klientel, der kommer paa Bøgildgaard, er skrufulose, svage, defekte Dreng, der i allerhøjeste Grad trænge til at faa deres Legemer rensede og styrkede ved et frisk Bad. Naar vi have saa mange Kyster, saa meget Hav, er der ikke Spor af Mening i at lægge en saadan Anstalt inde i Landet. Desværre ligge de fleste af vore Anstalter inde i Landet. Om Bøgildgaard gælder det, at den kun i uegentlig Forstand er en Opdragelsesanstalt, den er i Virkeligheden en Arbejdsanstalt, slet ikke andet end en Filial af de almindelige Tvangsanstalter for Dreng og halv voksne Personer. Børnene beskæftiges som smaa Landbrugsarbejdere, og den, der er Forstander, er interesseret i at faa dem til at udføre det mest mulige kropslige Arbejde. Nu indrømmer jeg meget gerne, at Havebrugs- og Landbrugsarbejde er udmærket, men det maa blot ikke overdrives, og der ruller ikke Bondeblood i Aarerne paa ret mange af de Dreng, der komme der. De komme fra København og Købstæderne, det er Haandværkssvendens Dreng, de ere af Haandværker-slægt. Disse Dreng have en naturlig Trang til at komme i Haandværkerlære, men kun en lille Del af dem kan komme det, og de faa i hvert Fald ikke paa Bøgildgaard den Uddannelse, som skal gøre dem virkelig kvalificerede til at gaa i Haandværkerlære. Dernæst er Anstalten, i hvert Fald i de senere Aar bleven ledet ud fra den Betragtning, at disse Dreng ere smaa Forbrydere og maa behandles som smaa Forbrydere. Naar det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen [Skanderborg A. 1. V.]) fremdrog Forhold paa Straffeanstalten i